

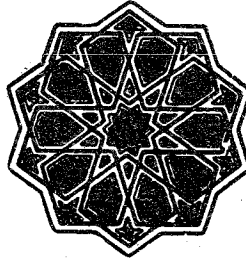

ANKARA ÜNİVERSİTESİ

İLÂHİYAT FAKÜLTESİ DERGİSİ

ANKARA ÜNİVERSİTESİ İLÂHİYAT FAKÜLTESİ
TARAFINDAN YILDA BİR ÇIKARILIR

CİLT : XXXVII

KİLİSEDE MİSYONER DÜŞÜNCESİ*

Prof. Dr. Jean DANİÉLOU

Çev. Prof. Dr. Abdurrahman KÜÇÜK

“Mission” (Misyon) kelimesi, Yeni Ahit’in diline aittir ve Hıristiyan İlahiyatının özel bir kategorisini teşkil etmektedir. Misyon, bu konuda, yetki sahibi otorite tarafından, yetki ile donatılmış bir görevlinin resmî olarak gönderilmesini belirtmektedir. Kelime (mission), farklı seviyelerde (ve anlamlarda) kullanılabilir. O, tam olarak, teolojik düzende, Baba tarafından Oğul’un ve Kutsal Ruh’un gönderilmesini belirtmektedir: İlahî misyonlardan işte bu anlamda sözedilmektedir. İkinci olarak misyon, kendisiyle aynı yetkilere sahip olan Havarilere, yani “elçilere” Mesih tarafından tevdi edilen vazifeyi ifade edebilmektedir. Bu iki anlam, zaten, Mesih’in (İsa), “Baba’nın beni gönderdiği gibi, ben de sizi gönderiyorum” (Yuhanna 20: 21) sözüne göre birbirinin yerine kullanılmaktadır. Sonuncu olarak o, Kilise’nin üyelerinden bazılarına tevdi edilen İncil’i putperestlere duyurma vazifesini ifade edebilmektedir.

* Bu makale, “Histoire Universelle des Missions Catholiques” (Paris 1956) isimli dört ciltlik eserin Birinci cildinde, “Introduction” ana başlığı altında, “L’IDEE MISSIONNAIRE DANS L’ÉGLISE” başlığı ile, 19-22 sayfeleri arasında yer almaktadır. Makalenin yazarı Jean DANİÉLOU, 1905’te Neuilly-sur-Seine’de doğmuş, Notre-Dame de Bon Secours cizvit kolejinde okumuştur. 1929’da, Laval’da Cizvit papazı olmuştur. 1936’dan itibaren birkaç yıl P. Henri de Lubac’ın Dinler Tarihi Dersleri’ne devam etmiştir. 1941’de, Paris’te, Groupe Catholique des Lettres’e dahil olmuş; 1943’te, Institut Catholique de Paris’te (Paris Katolik Enstitüsü) İlahiyat Doktoru ünvanını almış ve Histoire des Origines Chrétiennes (Hıristiyanların Kökenleri Tarihi) Kürsüsü’nü işgal etmiştir. O, 1944’te, hazırladığı bir tez ile, Bilim Doktoru ünvanını almıştır. 1961 yılından itibaren Daniélou, “Faculté de Théologie de l’Institut catholique de Paris” (Paris Katolik Enstitüsü İlahiyat Fakültesi) Dekanıdır. Bu görevi 1969 yılına kadar sürdürmüştür. Papa XXIII. Jean, onu II. Vatikan Konsili uzmanı olarak görevlendirmiştir. XXIII. Jean’dan sonra Papa olan VI. Paul da onu danışmanlığına, daha sonra Hıristiyan Olmayanlar Sekreteryası’na getirmiş ve tam yetkili kılmıştır. Daniélou, 1967’de “Institut de Science et de Théologie des Religions”u (Din Bilimleri ve Teolojisi Enstitüsü) kurmuş ve ilk yöneticisi olmuştur. 1969 yılında psikopos olmuş ve Papa VI Paul tarafından kardinallığa getirilmiştir. Kardinal koltuğundayken “Academie Française” (Fransız Akademisi) üyeliğine seçilmiştir. Ağırlığı Hıristiyan İlahiyatı konusunda olmak üzere çok sayıda eseri vardır. 20 Mayıs 1974 tarihinde ölmüştür [Bkz. Jacques Vidal, “Daniélou Jean”, Dictionnaire des Religions, Paris 1983, 367-371. (çev.)]

Misyon kelimesinin kullanılacağı anlamı, bu sonuncu anlamdır. Pavlus'un şu metni, hemen hemen, onun temel unsurlarını en iyi bir şekilde biraraya getirmektedir: "İmdi kendisine iman etmedikleri kimseyi nasıl çağıracaklar? Ve işitmedikleri kimseye nasıl inanacaklar? Ve eğer gönderilmezlerse, nasıl vaaz edeceklerdir?" (Romalılara Mektup, 10: 14-15). Misyonun diğer etapları, burada, iyi bir şekilde tasvir edilmiştir. Bu etaplardan birincisi gönderme, özel anlamda, *misyon* demektir. Birinci etap, özü bakımından, Kilise'nin İncil'i putperestlere taşımak üzere görevlendirdiği kimseleri, misyonerleri kapsamaktadır. Bu misyonerlere, Kilise'nin başlacısından beri, elçi, öğretici, vaiz ismi altında rastlanmaktadır. Fakat bu, putperest ülkede yaşayan her Hıristiyan'ın bu "misyon"a katılmak zorunda olduğunu unutturmamalıdır. Esas itibarıyla Hıristiyanlığın başlangıç yıllarında İncil, özellikle laikler*, askerler, tüccarlar, esirler kanalıyla tebliğ edilmişti. Hıristiyan olmayan ülkede yaşayan laiklerde bu misyoner ruhunun zayıflaması, son yüzyıllardaki misyon bunalımının sebeplerinden biridir.

İkinci olarak elçinin görevi, özellikle Sözü anlatılmasıdır. Putperestlere iyi haberin (İncil) bu birinci ilânını işaret eden teknik terim, *Kérygme*'dir. Bu kelimenin kökü, Grekçe *Kéryx*'dir. *Kéryx* ise resmî bir ilânın ve daha özel olarak iyi haberin duyurulması anlamına gelmektedir. O halde *Kérygme*'nin konusu müjdeyi, yani Mesih'in öldükten sonra dirilmesiyle gerçekleştirilmiş kurtuluş olayını, paskalyanın mesajı olduğunu ortaya çıkarmaktadır. Gerçekten de *Kérygme*'nin özel konusu işte budur. Bu misyoner haber, vaftiz olmaya karar vermiş putpereste verilen bilgiden ibaret olan ve özeti sembol olan ilmi halden (*catéchèse* veya *didascalie*) farklıdır. Aynı şekilde o, halka sıradan yapılan vaazdan (*l'homélie*) da farklıdır. Çünkü *Kérygme* sözü sıradan bir hitabet anlamı taşımamaktadır: Bu, kalpleri hidayete erdirebilecek ilâhî bir kudrettir. Bazen de *Kérygme* kelimesi, güç, mucize veya peygamberî işaretleri kendisinde bulundurmaktadır. Buna bağlı olarak *Kérygme* kelimesi, Kelâmın yaşayan güçlü belgesi durumundaki Hıristiyan hayatının tanıklığının ayrılmaz bir parçasıdır. Bu tanıklık istisnasız olarak, laikler için misyonun temel şeklidir.

Nihayet misyonun (*mission*) amacı, imanı uyandırmaktadır. Aslında misyonun nihayî gayesi, imamın temel konusu olan İsa-Mesih'in kurtarıcı fonksiyonunu, henüz bilmeyen kimselere tanıtmaktır. O halde misyon, imanın tam bir pedagojisini ihtiva etmektedir. Bununla birlikte misyonun, bir takım engellerle karşılaşabileceğini veya tersine değişik çevrelere göre umut taşları olarak kendisini takdim edebileceğini gözönünde bulundurmak lâzım gelecektir. Zaten, imanın konusu olan kurtuluşun zenginliklerinin şartlarından birisi olan iman eylemi, Kilise'ye girişle gerçekleşmektedir. Aziz Pavlus, iman inancın şartıdır, yani Ekmek Şarap Âyini (Ökaristi) olan tatminkâr ibadetin şartıdır derken imanın bu sonuncu türü-

* Bu makalede, "laik" kelimesi, Ruhban sınıfına mensup olamayan ve normal Hıristiyan hayatı yaşayan kimseler karşılığında kullanılmıştır. (Çev.)

ne işaret etmektedir. O halde misyonun son amacı; yeni bir ülkede Kili-se'yi dikmek, yani orada bir hiyerarşiyi yerleştirmek olacaktır. Bu son aşama, ruhbanlığın müdahalesini zorunlu kılmaktadır. Çünkü Ruhbanlık, laikler tarafından meydana getirilen, ancak tamamlanamayan eserî şekil-lendirmek için buraya gelmektedir.

Bu değerlendirmeler, dinî temelinde misyonu tanımlamaktadır. Fakat, misyon, aslında kendisinde bir görünüm olan Kilise gibi belirli tarihî şartlarda gerçekleşmek durumundadır. Dinî olgu, tamamen salt du-rumda değil; fakat, bir medeniyet diye adlandırılan bu elemanlar birleş-i-minde kendini gösterir. Değişik medeniyetlerin Hıristiyanlaştırılması, ön-celikle normal olarak, bir yükseliş düzenine göre gerçekleşmektedir. Nitekim İncil, ilk önce Yahudilere tebliğ edilmişti ve ilk cemaat, Yahudi-Hıristiyan'dı. Sonra Hıristiyanlaştırma Grek-Latin dünyasını kapladı ve o dünya, Batı Medeniyeti olarak adlandırıldı. Günümüzde misyon, teknik bir terim olarak, Uzakdoğu ve Afrika ülkelerinin Hıristiyanlaştırılması anlamını ifade etmektedir. Bu, misyonerlerin, genelde, Hıristiyanlaştı-r-dıkları ülkelerin insanlarından farklı bir milliyete ait olduğunu açıklamak-tadır. Örnek olarak Yunan ülkesindeki ilk misyonerler, Yahudiler'di; Af-rika ve Asya'daki çağdaş misyonerler ise Alman, Fransız, İtalyan, Hollandalı, Belçikalı ve Kanadalılardır. Misyonlar; kelimenin dar anla-mında, işte bu bakış çerçevesinde, günümüzde "yabancı misyonlar" ola-rak adlandırılmıştır.

Konumuzu teşkil eden misyon, ikinci olarak, kültürü kapsamaktadır. Bir ülkede Hıristiyanlığın yerleşebilmiş olması için sadece Kilise kurum-larına sahip olmak yeterli değildir. Hıristiyanlığın o ülkenin kültür gele-nekleriyle bütünleşmesi, o ülkede Hıristiyan ilhamlı, yerli eserler meyda-na getirebilen laikler ortaya çıkarmış olması da gereklidir. Aksi takdirde Hıristiyanlık, o ülkede, yabancı bir fenomen gibi görünür ve vatansaver sorumlu aydınlara ulaşmayabilir. Görülmektedir ki misyoner faaliyetini, medeniyet faaliyetinden ayırmak mümkün değildir. Hıristiyanlık, kendisi-ne tamamen yabancı bir medeniyette gelişmesini tam anlamda gerçekleştiremez. Düşman bir çevrede yaşayan küçük bir seçkin topluluk tarafın-dan ilk döneminde meydana getirilen Hıristiyan toplum, ikinci dönemde, sadece Hıristiyan bir halk teşkilini sağlayan medeniyet üzerinde bir aksi-yona sahip olabilir.

Bu durum, bize mevcut misyoner durumunu anlamamıza imkân veren unsurların bütünlüğünü ortaya koymaktadır. Mevcut misyoner durum, sadece Batı Medeniyeti'nin günümüze kadar Hıristiyanlaşmış ol-duğunu karakterize etmektedir.

Bunun dışında, Süryani ve Kıpti alanda olduğu gibi, Siyah Afrika veya Okyanusya medeniyetleri için sadece birtakım yemler ve parçaların bulunduğunu ortaya koymaktadır. Dünyanın her yerinde Hıristiyanların bulunduğunu görerek bunun tersi bir eğilime kapılmamız mümkündür. Fakat, aslında, bu Hıristiyanların yaşadığı bölgelerle Batı bölgeleri birbirinin aynı görünümü sergilemektedir. Kilise'nin dikilmesinin işareti olan yerli

bir hiyerarşinin yerleşmesi, Uzakdoğu ve Afrika ülkelerinde tamamen yeni bir olgudur. Hıristiyanlığın, Çin'in ve Hindistan'ın kültürel geleneğine henüz yabancı olması bizim için hayret verici değil midir?

Bu durum, günümüzdeki misyoner krizinin kaynağıdır. Gerçekten, Uzakdoğu, Doğu veya Afrika Ülkeleri, Batı'nın politik himayesinden kurtulduğu ölçüde, kendilerini Batı'nın etkisine bağlamış görünen Hıristiyanlıktan kurtarmaya da yönelirler. Yerli bir çevrede Hıristiyanlığın kökleşmesinin gerekliliği, bu bakımdan günümüzün en acil görevidir. Kilise, her yerde yerli hiyerarşinin oluşumunu çabuklaştırmak gerektiğinin bilincindedir. Fakat burada kültürel problem ortaya çıkmaktadır. Farklı medeniyetlerin linguistik, estetik, felsefik şekillerde Hıristiyanlığın dile getirilmesinin gerekliliği, daha acil olmaktadır. Hıristiyanlık, millî hayatın içine ancak böyle sokulmuş olacaktır.

Bunun meşru bir gelişmeyi teşkil ettiğini ve Hıristiyanlığın, hiç bir özel medeniyetle ilgili olmadığını kabul etmek lâzımdır. O, bütün insanlığa gönderilmiş bir mesajdır. Zaten unutmamız lazım ki Hıristiyanlık; Mesih ve Havariler Aramca konuştuklarına göre, önce Semitik bir şekil altında açıklanmıştır. Yahudi-Hıristiyanlıktan Helleno-Hıristiyanlığa geçiş, Hıristiyanlığın ilk yıllarından itibaren ciddi bir kriz teşkil etmiştir. Bugün biz, bu bunalımın derinliğini keşfettiğimiz gibi, mevcut kriz ile ilgili de birçok unsuru görüyoruz. Diğer yandan Hıristiyanlık, günümüzde farklı anlatım tarzlarını benimsemektedir. Doğu Hıristiyanlığının liturjik, kanonik, teolojik şekilleri, Batı-Latin Hıristiyanlarınkinden farklıdır. Eğer bu Hıristiyan dünyası, sayıca daha az oranda yayılmış ise bu, o sırada Hıristiyanlığın ifadelerinin farklı olduğundandır. Şu da bir gerçektir ki; Hıristiyanlığın çeşitli medeniyetlerdeki bu anlatımı meşru ise, bu anlatım çok nazik problemleri ortaya çıkarmaktadır. Bir vahiy metninin, başka bir çok dilde ifade edilmesi, sayısız problemler ortaya koyan bütün dil bilgisinin değişimine yol açmakta ve uzun bir çalışmayı gerekli kılmaktadır. Bunun neticesinde medeniyetler, paganizm ile dolmuştur. Onların anlatım tarzlarını kullanabilmek için önce onların içlerine nüfuz etmiş bütün putperest yankılanmalardan arındırmak lazımdır. Örnek olarak; Grek-Latin paganizmi için yüzyıllar gerektiren çalışmaya ihtiyaç vardır. Hindistan, Çin ve Siyah Afrika için de aynı çalışma gerekmektedir.

Nihayet son bir hususa da temas etmek gerekmektedir. Eğer Batının siyasî hakimiyeti hedefine ulaştı ise, kültürel etkisinin hedefine ulaştığı da bir gerçektir. Batı, teknik medeniyet görünümünü altında, Dünya'yı fethetmek yolundadır. Bu durumda Doğu'nun ve Afrika'nın eski medeniyetleri, bu yayılmaya karşı durabilecek mi? Gelecekte Dünya'nın her yerinde karşılaşacağımız insanın, bu teknik medeniyetin insanı olacağı bir gerçektir. Bu durum, misyonu yeni bir oluşa doğru yönlendirmektedir. Çünkü bu teknik medeniyet, gerek Doğu da, gerekse Batı da, Hıristiyanlığın dışında teşekkül etmiştir. Geleceğin misyoner problemi, bu medeniyetin Hıristiyanlaştırılması problemi olacaktır. Batı için de, Doğu için de, aynı şey söz konusudur.